

S Z E G E D I E G Y E T E M

A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM HETILAPJA

LIII. évfolyam, 13. szám

2005. szeptember 19.

A humanizmus nagykövete

Szörényi László, bár tudatosan tör a céljai felé, szeret elkalandozni néha. Kutatási területe a magyarországi humanizmustól napjaink irodalmáig terjed.

7. oldal

A mű dolgozik tovább

Lehet-e egy városnak költője? Ha igen, akkor Baka Istvánt bízást nevezhetnénk Szeged költőjének. A tíz éve elhunyt lírikusra emlékszik Hangsúly rovatunk.

8-9. oldal

A valóság nem téma

Kislányként volt egy könyvem, amelybe az általam bölcsnek vélt szövegeket írtam. Gondosan és kritikusan válogattam ezeket, amelyek között volt olyan, amit egy velem egykorú lány írt. Turi Timi.

11. oldal

Kapcsolatiság és gyakorlatias képzések

REKORDJELENTKEZÉS

A GTK-N

Beszélgetés Hetesi Erzsébettel

„A felmérések azt mutatják, hogy a hallgatói elégedettség terén egy sor mutatóban a szegedi GTK áll az országos rangsor élén.

Én ezt azért tartom különösen fontosnak, mert ma a hallgatók nem csupán a szaktudás megszerzéséért választanak egy intézményt, hanem a hallgatói élet egyfajta különös varázsa miatt is” – véli a Gazdaságtudományi Kar frissen hivatalba lépett dékánja.

Az elmúlt évben már megtörtént a komoly szervezeti átalakítás a karon. Fotó: Segesvári Csaba

A Gazdaságtudományi Kar életében új fejezet kezdődött. Az intézményt 1999-es létrehozásától kezdve Farkas Beáta vezette. Idén tavasszal a dékáni tisztség betöltésére egyetlen jelentkező pályázott, Hetesi Erzsébet egyetemi docens (Üzleti Tudományok Intézete Marketing-Menedzsment Szakcsoport), az eddigi oktatási dékánhelyettes, akinek a pályázatát a Kari Tanács nagy többséggel támogatta. Hetesi Erzsébet augusztus 1-jén foglalta el a hivatalát, s három évig áll majd a GTK élén. Vele beszélgettünk a kar jelenéről és jövőjéről.

- Dékán asszony, lassan szépiül az új irodája; amint látom, kezd minden a helyére kerülni. Kezdi már szokni az új helyet, az új feladatokat?

- Még csak barátkozom a dékáni feladatokkal. Viszont dékánhelyettesként azért az elmúlt három év során sikerült már tapasztalatokat szerezni a kar vezetésével kapcsolatban. Az oktatási területekkel tehát nincsenek gondjaim, a gazdasági jellegű feladatokat pedig szépen lassan tanulmányozom. Mindenestre nagyon szeretném, ha a vezetői tevékenységem nem menne a kutatói és oktatói munkám rovására. Majd megkérdezem a hallgatókat ment közben, hogy ők érzékelnek-e visszaesést vagy sem...

- Augusztus 1-jén foglalta el a dékáni széket. Jó vagy rossz ez abból a szempontból, hogy addigra tulajdonképpen lezárult az ideji felvételi folyamat?

- Ezzel kapcsolatban vegyesek az érzelmeim. Nagyon nagy sikereket ér-

tünk el idein, hiszen soha ennyi első helyes jelentkezésünk nem volt: a vidéki gazdaságtudományi karok között az első helyen állunk. Ami viszont a negatív oldalt illeti: sok jelentkező nem jutott be magas pontszámmal. Hetekig komoly feladatot jelentett azon felvételizők problémáinak a kezelése, akik biztosak voltak benne, hogy 134 ponttal bekerülnek az államilag finanszírozott, nappali tagozatos közgazdász-képzésünkre, de végül nem jártak szerencsével. Komoly problémánk, hogy a vidéki karok közül nekünk a legkisebb az államilag finanszírozott hallgatói létszámunk. Remélem, ez a mostani első helyes jelentkezési rekord jelzés lesz az illetékesek felé.

folytatás a 3. oldalon

BAKA

(Isten) Nem tudom, hogy mi a pontos kifejezés. Istenkereső? Istenhez hanyatló? Istenárnyék? Azt viszont tudom, hogy amikor valamit elveszítünk, akkor rá is találunk valamire, s ennek az arányait sohasem mi állítjuk össze, ám aki nyújtja, nem méricskél – az örök időktől fogva. Ott van a kőben, a felhőben, és abban az ujjpercben, amivel utoljára érintettük meg a kedvest.

Isten fűszál.

Az eszkatológiai feszültség minden jelentős istenkereső (Istenhez hanyatló?) költőnél művészetszervező erő: tudnak a megváltottság tényéről, de nem élnek, nem élhetik meg azt.

Baka István mint költő meghatározása sajnos gyakran kifárad abban, hogy „földrajzi” pontokat karistolnak az életrajzába. Hogy Szegeden élő szekszárdi költő. Hogy Széchenyi testében van otthon. Hogy a költői kép királya. És még sok ehhez hasonló egyéb. Pedig Baka angyal volt, aki angyalokkal társalgott, s az angyalok felhőnyelvén üzent Istennek. S mert így élte mindennapjait, s mert egy másik irányba beszélt és létezett, a földi irány és a koszos kis gravitáció vagy nem érdekelte, vagy egyenesen sértette.

Nem volt elegáns. Nem ment szépen. Nem volt körülötte rend. Egy időben önmagához is kíméletlenül sokat ivott. Gyűlölte a pénztelenséget, és ezzel az érzéssel nem is tudott undor nélkül együtt élni.

A magyar költészet legnagyobb alakjai közé tartozik.

A lírikusokkal az a baj, hogy van életrajzuk, sőt életük is. Nem csupa vers, nem egy tollat vezető kéz, hanem hús és vér. S ilyenkor összekeverednek a dolgok. Még szerencse, hogy egy másik nagy alak az elmúlt évszázadból arra figyelmeztet bennünket, hogy engedjük látni a tényektől a valóságot.

S ha hallgatunk Pilinszkyre, akkor nagyon pontosan fogjuk látni a költőt. Sietősen halad át a Széchenyi téren. Egy harmincéves, műanyag bevásárlótáskát lóbál a kezében, abban lapul a sarki boltban beszerzett vodka. Elsliszsan az ismerősök mellett, morcosan köszön vissza, dolga van. Várja odabent, a Kincskereső szerkesztőségében a vers. Szabályosan beszél, hogy találkozzanak. „Olyan sűrű lett az alkony, mint a kása, mit angyalok kavarnak szorgosan felhők fehérítő lisztjével berántva.” Ezt írja a kéz. Azután hátradől a test, a szem gyönyörködni kezd a mondatban, a nyitott ablakon át szél libben, s Isten megsimogatja a költő dús szakállát.

(Bor) Január végén a Hiltonban egy hatalmas bachanália keretében köszöntötték az év borászát, a szekszárdi Takler Ferencet. Az öt és félórás ebéd előtt Szekszárd polgármestere is elmondta a maga kétfarkos-kerek laudációját. Úgy fogalmazott, hogy Garay, Babits, Mészöly és Baka mellett Takler is a városhoz kötődő zseni.

Szépen mondta, igazat szólt.

Én persze arra gondoltam akkor, amit az első könyve, a Magdolna-zápor olvasásakor éreztem, hogy Bakát nagy vörösbor mellett szabad és kell olvasni. Ha mai magyar irodalmat taníthatnák, akkor úgy rendezném be a szemináriumi termet, hogy abban ott fénylene egy varázslatos borhűtő. Bakához testes, ám tüzes szekszárdit töltenék a diákjaimnak, Pilinszkyhez tragikusan csilingelő sauvignon blanc-t, Zalánhoz zamatszímfóniát: tokaji aszúesszenciát, Döbrenteihez légies nehéztüzérséget: késői szüretelésű badacsonyi kékenyelűt.

Baka István nagyon büszke volt a szekszárdiságára, s abban vastagon benne volt a híres Bakta dülöben termett, igazi kadarka felejthetetlen zamata is. „Angyalok lakása Szekszárd – a városom s a városod, de csak amíg a hó, az éj, a csönd párnázza...” – írta Mészöly Miklósnak, aki maga is hó, éj és csönd volt. A barátoknak az a sorsuk, hogy egyszer el kell menniük valamelyikőjük (vagy mondjuk így: egymás) temetésére. Tíz éve nagyon sokan gyűltünk össze, hogy elbúcsúzzunk november angyalától. Mészöly a tömegetől félre, egy fa árnyékában állt egyedül. Ezüstös volt a jelenléte.

Most épp Baka-verseket olvasok és kadarkát iszom, közben régi jegyzetek kerülnek elő. Valamikor írni akartam róla, de nem éreztem magamban annak az erőnek még a halvány utáztatát sem, ami az ő metaforáiból áradt. Maradtam hát műélvező. S krónikás is, amikor leírom, hogy első, nével megjelent versét a Szegedi Egyetem közölte 1968 novemberében. Addig egy bonyhádi üzemi lapban publikált „Érkező” néven. Az érkező, aki sohasem lett távolodó.

(Végül) Nagyot küzdött, majd átlépett.

Végül ketten maradtak.

Dlusztus Imre